

Άγιος Ιωάννης Χρυσόστομος: Ας βλέπουμε τις

[ΟΝΤΕΣ](#)

Όσοι είναι

όρθιοι, ας απλώσουν φιλάδελφα το χέρι τους στους πεσμένους. Όσοι βαδίζουν σταθερά στο δρόμο της σωτηρίας, ας προσελκύσουν κι εκείνους που τριγυρνούν στις γκρεμοτοπιές της απώλειας. Ας μη νοιαζόμαστε μόνο για το συμφέρον μας, αλλά και για την ωφέλεια των αδελφών μας. Όλοι φροντίζουμε ν' αυξήσουμε τα κέρδη μας, κανένας να βοηθήσει εκείνους που έχουν ανάγκη. Όλοι απλώνουμε τα χέρια για να πάρουμε, κανένας για να δώσει. Όλοι σκεφτόμαστε πώς θα παρατείνουμε την επίγεια ζωή μας, κανένας πώς θα σώσει την ψυχή του.

Όλοι φοβόμαστε την επίγεια δυστυχία, κανένας δεν τρέμει την αιώνια κόλαση. Άφατη είναι η οδύνη της ψυχής μου για την πώρωσή μας. «Ποιος μπορεί να κάνει το κεφάλι μου πηγάδι με νερό και τα μάτια μου πηγές δακρύων, για να κλαίω το λαό μου τούτο μέρα και νύχτα;» (Ιερ. 9:1) .

Ίσως μερικοί από σας να λένε με δυσφορία: «Όλο για δάκρυα και θρήνους μας μιλάει αυτός εδώ, όλα μαύρα κι άραχνα τα βλέπει». Δεν θα το ήθελα , πιστέψτε με, δεν θα το ήθελα. Μόνο χαρά κι ευφροσύνη θα ποθούσα να νιώθω, μόνο επαίνους και εγκώμια ν' αναφέρω. Μα δεν είναι καιρός για τέτοια . Τι κι αν δεν κλαίω, αφού τα έργα μας είναι για κλάματα; Τι και αν δεν θρηνώ, αφού τα έργα μας είναι αξιοθρήνητα; Σας ενοχλεί η θρηνολογία μου; Αλλά γιατί δεν σας ενοχλούν οι αμαρτίες σας; Είναι αποκρουστικός ο οδυρμός μου; Αλλά μήπως δεν είναι, και

περισσότερο μάλιστα , ο αντίθετος βίος σας; Μην πέσετε στην κόλαση, και δεν πενθώ.

Μην πεθάνετε ψυχικά, και δεν κλαίω. Βλέποντάς σας, όμως, να χάνεστε, πώς να μη λυπάμαι; Πατέρας σας είμαι, πατέρας πνευματικός και φιλόστοργος . Ακούστε τι λέει ο Παύλος: «Παιδιά μου, (που σας γέννησα πνευματικά), για την αναγέννησή σας πάλι περνώ τους πόνους της (πνευματικής) γέννας» (Γαλ. 4: 19) . Ποια επίτοκη γυναίκα αφήνει τόσο πικρή φωνή, σαν αυτή του απόστολου;

Ω, αν μπορούσατε να καταλάβετε και τον δικό μου πόνο, αν μπορούσατε να δείτε τη φωτιά που καίει την καρδιά μου, θα διαπιστώνατε πως υποφέρω πολύ περισσότερο από τη νιόπαντρη, που χάνει τον άνδρα της, κι από τον πατέρα, που χάνει τον γιο του. Υποφέρω, γιατί η ζωή σας είναι γεμάτη ψεύδη και συκοφαντίες , διαμάχες και μίση, αδικίες και κλοπές , μοιχείες και ασέλγειες, κακουργίες και φόνους. Υποφέρω, γιατί και όσοι από σας δεν διαπράττουν τέτοια αμαρτήματα, πέφτουν καθημερινά στην κατάκριση και στην καταλαλιά. Νομίζουν πως είναι χριστιανοί, αλλά δεν φροντίζουν να είναι ευάρεστοι στο Χριστό, δεν προσέχουν τον εαυτό τους, δεν αφοσιώνονται στην θεραπεία της ψυχής τους.

Με τους άλλους ασχολούνται, τους άλλους κρίνουν, τους άλλους καταδικάζουν σαν αμείλικτοι δικαστές. «Ο τάδε είναι ανάξιος για το αξίωμα της ιερωσύνης», αποφαινόνται. «Ο δείνα είναι άσεμνος». «Ετούτος είναι υποκριτής» . «Εκείνος είναι αλήτης». «Ο άλλος είναι συμφεροντολόγος».

Αντί, όμως να λυπόμαστε και να μετανοούμε για τις δικές μας αμαρτίες, κρίνουμε τους συνανθρώπους μας. Ακόμα κι αν δεν αμαρτάναμε, ακόμα κι αν είχαμε όλα τα χαρίσματα του κόσμου, ακόμα κι αν ήμασταν ανώτεροι απ' όλους τους ανθρώπους, δεν θα έπρεπε να κρίνουμε κανέναν. «Αλήθεια», ρωτάει τον καθένα μας, ο Απόστολος Παύλος, «ποιος σ' έκανε εσένα ανώτερο από τους άλλους; Ποιο χάρισμα έχεις , που να μην το έλαβες από το Θεό; Αφού, λοιπόν, το έλαβες, γιατί καυχιέσαι σαν να μην το είχες λάβει ως δώρο; « (Α΄ Κορ. 4:7) .

Πολύ περισσότερο τώρα, που καθημερινά αμαρτάνουμε με τον ένα ή το άλλο τρόπο, δεν έχουμε το δικαίωμα να ξεστομίζουμε κακό λόγο για οποιοδήποτε αδελφό μας. «Γι' αυτό», ξαναλέει ο σοφός Παύλος «είσαι αδικαιολόγητος, άνθρωπέ μου, εσύ που κρίνεις τον άλλο. Κρίνοντας τον άλλο, καταδικάζεις τον ίδιο σου τον εαυτό. Γιατί κι εσύ, ο κριτής, τα ίδια κάνεις.

Έχεις τόσα ελαττώματα. Γιατί ασχολείσαι με τα ελαττώματα του αδελφού σου; «Πως μπορείς και βλέπεις το σκουπιδάκι στο μάτι του αδελφού σου και δεν νιώθεις ολόκληρο δοκάρι στο δικό σου μάτι; Πώς θα πεις στον αδελφό σου: Άφησέ με να σου βγάλω το δοκάρι στο δικό σου μάτι; Υποκριτή! Βγάλε πρώτα από το μάτι σου το δοκάρι, και τότε θα δεις καθαρά και θα μπορέσεις να βγάλεις το σκουπιδάκι από το μάτι του αδελφού σου». (Ματθ. 7:3-5)

από το βιβλίο: *Θέματα Ζωής Β*

εκδ. *Ιερά Μονή Παρακλήτου*

σελ. 174-177

Πηγή: imverias.blogspot.gr